

BORGARTING LAGMANNSRETT

DOM

Avsagt: 15.12.2020

Saksnr.: 19-187112ASD-BORG/01

Dommere: Lagdommer Jan Eivind Norheim
Lagdommer Mats Wilhelm Ruland
Ekstraordinær Bjørn E. Engstrøm
lagdommer

Ankende part	Bergen 2017 AS Konkursbo	Advokatfullmektig Herman Herføl- Johnsen Advokat Filip Truyen
Ankemoøpart	Vestland fylkeskommune	Advokat Hans Ingvald Stensholdt

---

Saken gjelder spørsmål om Vestland fylkeskommune er forpliktet til å betale 5,2 millioner kroner i usikkerhetsavsetning til Bergen 2017, dets konkursbo. Kravet har sammenheng med at selskapet som arrangerte sykkel-VM i Bergen og omegn i september 2017, Bergen 2017 AS (Bergen 2017), gikk med underskudd og senere konkurs. Konkursboet gjør i den forbindelse gjeldende at Vestland fylkeskommune, tidligere Hordaland fylkeskommune, er forpliktet til å utbetale en usikkerhetsavsetning som aktualiserte seg i og med underskuddet.

Den påankede dommen fra Asker og Bærum tingrett av 14. oktober 2019 fremstiller sakens bakgrunn slik:

I februar 2012 vedtok Norges Cykleforbund («NCF») at Norge skulle søke sykkel-VM med Bergen som vertskapsby. Arrangementet mottok både statlig, kommunalt og fylkeskommunalt tilskudd som ble utbetalt i forkant av mesterskapet.

Vedtaket fra NCF la til grunn at det måtte fremlegges et bærekraftig budsjett, gjennomgått og godkjent av Det Norge Veritas (heretter «DNV»), før søknaden kunne overleveres UCI. DNV ble deretter engasjert for å kvalitetssikre kostnadsbudsjettet.

DNV leverte sin rapport 17. april 2013, og la til grunn en kostnadsramme på 171,6 millioner kroner for det de omtalte som scenario 2. Kostnadsrammen var angitt som

«[H]vor mye beslutningstakerne har satt av for å finansiere prosjektet. Denne størrelsen inneholder en usikkerhetsavsetning. Det forventes ikke at usikkerhetsavsetningen skal gå med i prosjektet. Usikkerhetsavsetningen disponeres ikke av prosjektet.»

DNV la til grunn at man med 85 % sannsynlighet ikke ville overskride denne rammen, derav betegnelsen P85. Styringsrammen var angitt til 156,1 millioner kroner og angitt som «et begrep som kan benyttes på alle administrative nivåer. Dette angir grensen for hvor mye den ansvarlige på det aktuelle nivået maksimalt kan disponere.» Det ble angitt at man med 50 % sannsynlighet ikke ville overskride denne rammen, derav betegnelsen P50.

Differansen mellom kostnadsrammen og styringsrammen var 15,6 millioner kroner, og skulle altså ta høyde for det tilfellet at man overskred styringsramme P50. DNV anbefalte at det ble avsatt en usikkerhetsavsetning, som er det partene i herværende sak tvistes om.

I juni 2013 vedtok HFKs fylkesting følgende:

1. Hordaland fylkesting er positiv til at Bergen vert vertskapsby i ein norsk søknad om Sykkel-VM 2017, og ser på dette som eit svært attraktivt meisterskap å få til bergensregionen.
2. Fylkestinget føreset at meisterskapet veit finansiert gjennom eit spleiselag mellom idrett, næringsliv og offentlege styresmakter.
3. Fylkestinget legg til grunn at statleg medverknad til arrangementet står i høve til nivået på regionale styresmakter sine tilskot og at Bergen kommune og dei andre kommunane medverkar i.
4. Fylkestinget er positiv til å støtte arrangementet med 15 mill. kr i samsvar med saksutgreiinga. Summen vert sett av på disposisjonsfond i samband med avsluttinga av rekneskapen for 2012. Fylkestinget legg til grunn at den tilrådde usikkerheitsavsetjinga på 15,6 mill kr ikkje vert finansiert no, men det vert føreset at den vert dekt i tråd med saksutgreiinga dersom den inntreff. Hordaland fylkeskommune sin del utgjer 5,2 mill kr.»

Bergen ble tildelt sykkel-VM 25. september 2014. Arrangørselskapet Bergen 2017 AS ble opprettet 11. mai 2015.

Bergen 2017 og HFK inngikk 4. august 2015 en avtale som regulerte partenes rettigheter og forpliktelser i forbindelse med gjennomføringen av mesterskapet, inkludert forberedelser og etterarbeid. I avtalens punkt 7 om finansielle forhold heter det:

HFK skal støtte Bergen 2017 med NOK 15'000'000, jf. HFKs vedtak av 11. juni 2013 (saksnr. 201303800-1). Denne støtten inkluderer kostnader til utvikling, markedsføring, tilrettelegging, kollektivtransport og støtte til folkehelseiltak. Støtte frå Kulturdepartementet som dekker noen av disse kostnadene, øker kontantstøtten tilsvarende.

Støtten innbetales etter elektronisk faktura fra Bergen 2017 til HFK etter følgende modell:

- * 5 MNOK forfaller til betaling 1. september 2015
- * 1,5 MNOK forfaller til betaling 1. februar 2016
- * Resterende kontantvederlag etter overføring av HFKs andel av Kulturdepartementets tildeling.

Innbetalingen skjer til konto 1503.56.24381 i DNB

HFK sin andel av usikkerhetsavsetningen er også angitt i HFKs vedtak av 11. juni 2013 (saksnr. 201303800-1), og utgjør NOK 5'200'000. Denne er ikke finansiert nå, og det forutsettes sak til fylkestinget for behandling før denne kan løses ut.

Den 13. juli 2017 varslet Bergen 2017 om at det lå an til et underskudd til Hordaland fylkeskommune.

Sykkel-VM ble deretter avholdt mellom 16. og 24. august 2017 i kommunene Bergen, Askøy, Øygarden og Fjell i Hordaland.

Det ble deretter åpnet konkurs i arrangørselskapet Bergen 2017 ved Bergen tingrett sin kjennelse 12. mars 2018.

Etter konkursåpning fremsatte boet krav overfor HFK om utbetaling av usikkerhetsavsetningen. Saken ble behandlet i fylkesutvalget 31. mai 2018, og deretter i fylkestinget 13. juni 2018. Fylkestinget fattet følgende vedtak:

1. Fylkestinget viser til fylkesrådmannen si saksutgreiing og avviser krav frå konkursbuett for Bergen 2017 AS v/advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA om utbetaling av usikkerheitsavsetjing på 5,2 mill. kr.
2. Fylkestinget godkjenner at summen på 5,2 mill. kr vert motrekna mot Bergen 2017 AS si manglande istandsetjing av fylkesvegane, slik det er avtalefesta mellom partane.
3. Hordaland fylkesting ber fylkesrådmannen leggje fram ei evaluering av sykkel-VM og ein samla oversikt over fylkeskommunen sine direkte og indirekte utgifter i samband med gjennomføring av arrangementet.

I etterkant av dette har det vært korrespondanse mellom partene, uten at de har kommet til enighet.

Stevning ble deretter tatt ut ved Asker og Bærum tingrett 13. november 2018. Tilsvar ble rettidig inngitt 7. desember 2018. Hovedforhandling var opprinnelig berammet til juni 2019, men ble utsatt på grunn av sykdom. Hovedforhandling ble deretter omberammet og avholdt 19. og 20. september i Asker og Bærum tingrett.

Partene er enige om at tingrettens saksfremstilling er korrekt, likevel slik at sykkel-VM ble avholdt 16. – 24. september 2017.

Dommen hadde slik domsslutning:

1. Hordaland fylkeskommune frifinnes.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke.

For nærmere detaljer vedrørende saksforholdet vises til tingrettens dom og lagmannsrettens bemerkninger nedenfor.

Bergen 2017 AS, dets konkursbo har anket dommen til Borgarting lagmannsrett. Hordaland Fylkeskommune, nå Vestland fylkeskommune, har inngitt anketilsvar.

Ankeforhandling ble gjennomført 1. – 2. desember i lagmannsrettens lokaler i Oslo. Konkursboet var representert ved advokatene Truyen og Herføl-Johnsen. Fylkeskommunen var representert ved advokat Stensholdt og stedfortreder, fylkesrådmann Rune Haugsdal som ga forklaring. Det ble ført ett vitne. For øvrig vises til rettsboken.

Den ankende part, **Bergen 2017 AS, dets konkursbo**, har i hovedtrekk anført:

Vedtaket av 13. juni 2018 er et selvstendig rettslig grunnlag for at boet har krav et krav mot fylkeskommunen på usikkerhetsavsetningen på 5,2 millioner kroner. Vedtaket kan stifte rettigheter for boet uavhengig av hvordan avtalen fra 2015/vedtaket fra 2013 tolkes. Boet er av den oppfatning at forutgående vedtak og avtale er tolkningsfaktorer for 2018-vedtaket, hva enten fylkeskommunen har forhåndbundet seg til å utbetale usikkerhetsavsetningen dersom underskudd inntreffer eller bare gitt uttrykk for en intensjon om det.

Boet er av den oppfatning at vedtaket fra 2018 vedtar oppgjør ved motregning og dermed samtidig selve forpliktelsen. Det harmonerer ikke med ordlyden i vedtaket at man her ville synliggjøre for fylkestinget hvilke muligheter som forelå ved tvist om utbetaling, slik tingretten har gitt uttrykk for. Boet mener at punkt 1 i vedtaket kun avviser krav om «utbetaling», ikke kravet som sådan. Det forutsettes i punkt 2 at fylkeskommunen erkjenner at boet har et krav, ellers er det ikke grunnlag for å motregne. Også sakstittelen viser at temaet var motregning – altså oppgjørsform og ikke eksistensen av et krav på boets hånd. Forutberegnelighetshensyn taler for at ordlyden må tillegges betydelig vekt. 2018-vedtaket gjelder spørsmålet om underskuddsdekning, og innebærer ingen motstrid med avtalen fra 2015/vedtaket fra 2013 ettersom disse forutsatte ny fylkestingsbehandling. Fylkesrådmannens saksfremlegg impliserer at det foreligger en forpliktelse for fylkeskommunen, og dreier seg kun om oppgjørsform. Boet er av den oppfatning at når et underskudd har oppstått og dette er behandlet i fylkestinget, foreligger et krav på boets hånd.

Den politiske debatten i fylkestinget i 2018 underbygger at fylkestingsrepresentantene har forstått fylkesrådmannens saksfremlegg slik at det kun er oppgjørsformen som debatteres, ikke om boet har et krav på usikkerhetsavsetning. Det gis dessuten uttrykk for at det er tale om en «garanti». Også etterfølgende adferd – debattinnlegg fra representanten Andersland og e-postkorrespondanse mellom bostyrer og fylkesrådmannen underbygger at det bare var selve utbetalingen som ble debattert, ikke om det forelå en forpliktelse.

Subsidiært, dersom fylkestingets vedtak av 13. juni 2018, ikke forplikter fylkeskommunen overfor boet, er boet av den oppfatning at vedtaket av 11. juni 2013 og avtalen av 4. august 2015 forplikter fylkeskommunen til å vedta å utbetale underskuddsgarantien. Det er tale om et bindende forhåndstilsagn. Rekkevidden av fylkeskommunens forpliktelser bør fastlegges ut fra en vurdering av hvilke berettigede forventninger avtalen av 4. august 2015 og vedtaket av 11. juni 2013 ga Bergen 2017. Boet bestrider at rettskildebildet gir grunnlag for å operere med et klarhetskrav/presumsjon mot forhåndsbinding, i den formen fylkeskommunen argumenterer for. Boet gjør gjeldende at en presumsjon mot forhåndsbinding kun er av faktisk karakter. I saken her aktualiseres ingen slik presumsjon, ettersom det var naturlig for fylkeskommunen å gi et forhåndstilsagn. Dette var formålmessig og ikke betenkelig. Det er tale om et engangstilskudd uten konkurranse om godet, som ikke binder opp fremtidige fylkestings økonomiske handlerom. Subsidiært anfører boet at klarhetskravet uansett er oppfylt.

I avtalen omtales fylkeskommunens «andel» av usikkerhetsavsetningen. Det samme gjøres i vedtaket fra 2013. Dette indikerer en forpliktelse. Dessuten er det ut fra ordlyden kun selve finansieringen av garantien som utsettes. Presiseringen av at garantien «ikkje vert finansiert no» er kun en presisering av at garantien ikke skulle settes av på disposisjonsfond i forbindelse med avslutningen av regnskapet for 2012. En forpliktelse forutsetter ikke samtidig bevilgning. Det som skal behandles på nytt i fylkestinget er om garantien skal «løses ut», ikke om den skal vedtas. Det må også ses hen til at Bergen kommune har ansett usikkerhetsavsetningen som en forpliktelse som kun var betinget av underskudd, selv om det ikke var satt av midler på disposisjonsfond.

Videre må underskuddsgarantien ses som en del av finansieringsgrunnlaget for mesterskapet. Fylkeskommunen måtte forplikte seg for at arrangementet skulle være i tråd med DNV-rapporten.

Også etterfølgende opptreden er relevant. Det vises til uttalelse i media fra Hordaland Venstre av 11. juni 2013 og søknaden om statlig støtte av 10. juli 2013. Her fremkommer det at «Både Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune har vedtatt sin andel av denne usikkerhetsavsetningen dersom den inntreffer». Også e-post fra Rune Haugsdal til Det internasjonale sykkelforbundet (UCI) av 6. september 2017 tilsier det samme. Dette har også vært Bergen 2017s forståelse. Det samme understøttes av uttalelser fra fylkesordfører Kårbø under pressekonferanse i 2017 og av debatten i fylkestinget i 2018, herunder Kårbøs uttalelser. Han uttalte at «det vi har bundet oss til, som fylkeskommune, det er en underskuddsdekning på inntil 5,2 millioner kroner». Dette belyser hva han mente med forslaget til vedtak i 2013. Uttalelsene fra 2017 falt på et tidspunkt da Kårbø var godt kjent med saken. Fylkeskommunen har ikke grunnlag for å fri seg fra ansvar ved å påberope at uttalelsene var fremsatt i en politisk kontekst. Videre må det legges vekt på oppsummeringen av møtet mellom fylkeskommunen og Bergen 2017 i desember 2017,

hvor det om Haugsdal fremgår «Vedrørende underskuddsgaranti på kr. 5,2 mill. Han refererte til at dette er en underskuddsdekning som er betinget mot «veidelen».

Oppsummert er det ikke et eneste bevis som ikke forholder seg til garantien som en forpliktelse. Det ville ha vært underlig å bevilge til et underskudd, som er et hypotetisk scenario mer enn fire år frem i tid.

Videre har fylkeskommunen ikke adgang til å gjøre opp underskuddsgarantien ved motregning. Det foreligger heller ikke bristende forutsetninger eller grunnlag for forvaltningsrettslig omgjøring. Krav om utbetaling av garantien er videre ikke betinget av boets inntreden i avtalen av 4. august 2015 og fylkeskommunen har ikke stansingsrett.

Dersom boet får medhold i at 2018-vedtaket forplikter fylkeskommunen, har lagmannsretten adgang til å avsi realitetsdom. Dersom avtalen fra 2015, sammenholdt med vedtaket fra 2013, men ikke vedtaket fra 2018, forplikter fylkeskommunen, lider sistnevnte vedtak av en materiell kompetansefeil, som medfører ugyldighet.

Det er lagt ned slik påstand:

Prinsipalt:

1. Vestland fylkeskommune dømmes til å utbetale usikkerhetsavsetningen, beløp stort 5 200 000 kroner til Bergen 2017 AS, dets konkursbo med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall inntil betaling skjer.

Subsidiært:

1. Hordaland fylkestings vedtak i sak PS 38/18 av 13. juni 2018 er ugyldig.
2. Vestland fylkeskommune skal innen den frist retten fastsetter innngi søknad om garantistillelse til departementet i tråd med kommuneloven (1992) § 51.

I alle tilfelle:

1. Bergen 2017 AS, dets konkursbo tilkjennes sakskostnader for tingrett og lagmannsrett.

Ankemotparten, **Vestland fylkeskommune**, har i hovedtrekk anført:

Fylkeskommunen har ikke på noe tidspunkt avgitt noe dispositivt utsagn som etablerer en rettsposisjon for Bergen 2017 til utbetaling av usikkerhetsavsetningen på 5,2 millioner kroner.

I denne saken er det verken tale om en garanti eller en egentlig usikkerhetsavsetning, slik dette er definert av Finansdepartementet. En egentlig usikkerhetsavsetning er det bare tale om dersom midlene faktisk settes av, og det foreligger et beslutnings- og bevilgningsvedtak i kombinasjon. Her er det ikke tilfellet. Selv ikke representant Andersland fra Venstre, som i 2018 foreslo utbetaling til boet, mente at det var tale om en ubetinget garanti. Det vises til at fylkestinget 11. juni 2013 uttalte at «Fylkestinget legg til grunn at den tilrådte usikkerhetsavsetningen på 15,6 mill ikkje vert finansiert no...». En liknende formulering er benyttet i avtalen av 4. august 2015. Den nye saken for fylkestinget i 2018 avviste kravet fra konkursboet.

Først i 2017 benyttes ordet «garanti» av Norges cycleforbund (NCF) og Bergen 2017. Men det foreligger ingen garantierklæring og heller ingen søknad om garantistillelse til kommunaldepartementet. Da vedtaket i 2013 ble fattet eksisterte ikke Bergen 2017. Det fremgår eksplisitt av avtalen fra 2015 at «Et eventuelt underskudd er Bergen 2017 sitt ansvar».

Det foreligger flere begrensninger knyttet til binding av fremtidig beslutnings- og bevilgningsmyndighet. Vedtak om at fylkeskommunen selv skal avsette midler til bruk i senere budsjetterminer binder ikke bevilgningsmyndigheten for senere år. Er det tale om garanti, stiller kommuneloven av 1992 §§ 50 og 51 opp en materiell begrensning, slik at brudd på å søke medfører avtalerettslig ugyldighet. Videre er verken ordfører eller fylkesrådmann legitimert til å inngå avtale såfremt slik adgang ikke er gjenstand for eksplisitt delegasjon. Det har ikke fylkestinget gjort i saken her.

Videre er terskelen for å konstatere at fylkeskommunen har forhåndbundet sin beslutnings- og bevilgningsmyndighet svært streng. Høyesterett har vært svært tilbakeholden med å godta forhåndsbinding, og det må stilles krav om at bindingen har et klart grunnlag i den avtale som måtte være inngått. Det er riktig som tingretten kom til at fylkeskommunen har uttrykt vilje til og en holdning mot å beslutte utbetaling av usikkerhetsavsetningen, men uten at den har bundet seg til dette. Det vises til at vedtaket fra 2013 ble fattet på et tidspunkt forut for tildelingen av VM, hvor store deler av prosjektplanleggingen gjensto og arrangørselskapet ikke var utpekt.

Videre ble fylkesrådmannens innstilling om avsetning ikke fulgt opp av representanten Kårbø. De 5,2 millionene er verken gjenstand for forhåndsbinding eller bevilgningsvedtak, til forskjell fra de 15 millionene som er et ordinært tilskudd som låses. I den grad fylkeskommunen skulle ønske å binde seg til et fremtidig bevilgningsvedtak, ville dette ha utgjort en garantistillelse som måtte behandles etter kommuneloven § 51 nr. 1. Når slik søknad ikke er fremmet, taler det for at ingen har forstått vedtaket som noen forhåndsbinding av beslutnings- eller bevilgningsmyndighet.

Også når det gjelder avtalen av 4. august 2015, har det formodningen mot seg at forvaltningen har villet binde sin myndighet. Avtalens formål – å nærmere regulere forholdet mellom Bergen 2017 og fylkeskommunen innenfor rammene av vedtaket fattet av fylkestinget i 2013 – taler i den retning. Det gjør også avtalens ordlyd. Denne kan ikke ha skapt noen berettiget forventning hos Bergen 2017 om at det forelå forhåndsbinding av beslutnings- og bevilgningsmyndighet. Det har formodningen mot seg at en ville båndlegge et nytt fylkesting, og den politiske behandlingen som foreskrives ville vært meningsløs å ta inn i avtalen dersom fylkeskommunen hadde bundet seg. Det fremgår uansett ikke klart at myndigheten er bundet.

Når det gjelder fylkestingets vedtak av 13. juni 2018, kreves det også her nokså klare holdepunkter for at forvaltningen har ville binde seg. Det er boet som har satt i gang en påvirkningsprosess og fremsatt søksmålsvarsel, som har avstedkommet en ordlyd boet så hevder at binder fylket. Vedtakets innhold er avgjørende, ikke de sprikende uttalelsene i debatten på fylkestinget. Vedtakets punkt 1, som avviser boets krav, ville ha vært meningsløst hvis kravet var godkjent. Vedtaket må ses i lys av saksutredningen. Denne viser at både selve kravet og motregning var tema. Det var naturlig at fylkesrådmannen løftet frem ulike alternativer, selv om det burde ha vært votert separat over punkt 1 og 2.

Dersom lagmannsretten skulle komme til at fylkeskommunen forpliktet seg i 2013 og 2015, foreligger det uansett bristende forutsetninger som fritar fylkeskommunen for oppfyllelsesfrist, ved at Bergen 2017 ikke har oppfylt sin forpliktelse blant annet til å sette i stand veier. Videre har fylkeskommunen stansingsrett i egen ytelse, og boet kan ikke gjøre gjeldende eventuelle rettigheter ettersom boet ikke har trådt inn i avtalen mellom Bergen 2017 og fylkeskommunen. Dersom boet likevel skulle anses å ha et krav, har fylkeskommunen adgang til å motregne og kravet anses oppgjort ved motregning.

Det er lagt ned slik påstand:

1. Anken forkastes.
2. Vestland fylkeskommune tilkjennes sakskostnader for tingrett og lagmannsrett.

Lagmannsretten har kommet til samme resultat som tingretten og kan i det vesentlige sluttet seg til tingrettens begrunnelse. Til forskjell fra tingretten, er lagmannsretten imidlertid ikke i tvil om resultatet. Dette får betydning for sakskostnadsspørsmålet, se nedenfor.

Konkursboet har prinsipalt påstått vedtaket av 13. juni 2018 som grunnlag for et krav mot fylkeskommunen, subsidiært at avtalen av 2015, sammenholdt med vedtaket av 2013, har forpliktet fylkeskommunen til å betale usikkerhetsavsetningen. Boet har likevel erkjent at etterfølgende behandling i fylkestinget er nødvendig dersom avtalen fra 2015,

sammenholdt med vedtaket fra 2013, danner grunnlag for et krav. Lagmannsretten kan verken se at vedtaket fra 2018 eller avtalen fra 2015, sammenholdt med vedtaket fra 2013, gir boet noe rettskrav på usikkerhetsavsetning. Lagmannsretten er av den oppfatning at spørsmålet om hvorvidt fylkeskommunen har forpliktet seg til å utbetale usikkerhetsavsetningen må vurderes helhetlig i et kronologisk perspektiv, uavhengig av hva som er boets prinsipale og subsidiære anførsel.

Lagmannsretten vil allerede innledningsvis foregripe at å konstatere at 2018-vedtaket gir boet et rettskrav på usikkerhetsavsetningen er en så vidt anstrengt tolkning av vedtaket at det må kreves andre svært sterke holdepunkter for at fylkeskommunen har ment å binde seg. Slike holdepunkter finnes ikke, verken sett i lys av historikken eller konteksten for vedtaket.

Når det først gjelder vedtaket fra juni 2013, som er referert innledningsvis, er dette ikke i seg selv påberopt fra boets side å danne grunnlag for en forpliktelse fra fylkeskommunens side. Lagmannsretten finner det likevel naturlig å knytte noen bemerkninger til dette vedtaket, ettersom avtalen av 4. august 2015 i stor grad viderefører og baserer seg på vedtaket.

Vedtaket ble fattet på et tidspunkt hvor VM ikke var tildelt og noe arrangørselskap ikke var utpekt. Bergen og omegn ble tildelt VM først 25. september 2014 og Bergen 2017 ble formelt arrangørselskap 11. mai 2015, ved at et allerede eksisterende selskap eid av sykkelforbundet ble registrert med nytt navn i foretaksregisteret. Som det fremgår foran, ble det i vedtaket besluttet at 15 millioner kroner, som var et ordinært tilskudd, ble satt av på disposisjonsfond. Usikkerhetsavsetningen ble ikke satt av på slikt fond, ettersom det fremgår at «[f]ylkestinget legg til grunn at den tilrådte usikkerhetsavsetjinga på 15,6 mill kr ikkje vert finansiert no, men det vert føreset at den vert dekt i tråd med saksutgreiinga dersom den inntreff. Hordaland fylkeskommune sin del utgjer 5,2 mill kr».

Vedtaket fravek fra det som var foreslått fra fylkesrådmannen. I fylkesrådmannens notat av 29. april 2013 fremgår det at «[r]ådmannen tilrår å støtte arrangementet med 15 mill. kr i samsvar med saksutgreiinga. Summen vert sett av på disposisjonsfond i samband med avslutninga av rekneskapen for 2012. I tillegg vert sett av kr 5,2 mill til å dekke ei eventuell overskriding i prosjektet slik at samla avsetjing i disposisjonsfond vert kr. 20,2 mill». Tilrådingen frå Kultur- og idrettsavdelingen av 14. mai 2013, som også var underskrevet av fylkesrådmann Haugsdal, var likelydende. Fylkestingsrepresentant Kårbø hadde imidlertid et avvikende forslag hvor det fremgikk at «[f]ylkestinget legg til grunn at den tilrådte usikkerheitsavsetjinga på 15,6 mill. kr ikkje vert finansiert no, men det vert føreset at den vert dekt i tråd med saksutgreiinga dersom den inntreff. Hordaland fylkeskommune sin del utgjer 5,2 mill. kr». Dette forslaget endte med å bli vedtatt. De 5,2 millioner kronene i usikkerhetsavsetning ble dermed ikke satt av på disposisjonsfond. Hordaland Venstres uttalelse i en nyhetssak på partiets hjemmesider om at «[n]å har fylkestinget

bevilget 20 millioner kroner til arrangementet» var dermed unyansert. Det eneste som var bevilget var 15 millioner kroner som et ordinært tilskudd. Det var dermed heller ikke riktig som uttrykt i søknaden fra blant annet fylkeskommunen om statlig støtte og medvirkning av 10. juli 2013 hvor det fremgår at «[b]åde Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune har vedtatt sin andel av denne usikkerhetsavsetningen dersom den inntreffer».

De 5,2 millioner kronene som er omtalt i vedtaket av 11. juni 2013 og som omtales som usikkerhetsavsetning er på ovennevnte bakgrunn ikke en «egentlig» usikkerhetsavsetning. I henhold til Finansdepartementets «Felles begrepsapparat for kvalitetssikring av kostnadsoverslag» revidert utgave 8. april 2013 defineres «usikkerhetsavsetning» slik:

Avsetning for å oppnå ønsket sikkerhet mot overskridelse av kostnadsrammen. Det forventes ikke at denne posten brukes i prosjektet. Avsetningen styres på et høyere organisatorisk nivå enn prosjektleder. Midler utløses etter behov i samsvar med forhåndsdefinerte kriterier/retningslinjer. Hvis kriteriene for utløsning ikke inntreffer, skal denne posten være intakt etter prosjektavslutning.

Ettersom midlene ikke var bevilget er det altså ikke tale om en usikkerhetsavsetning, slik dette er definert av Finansdepartementet. For enkelthets skyld benytter likevel lagmannsretten dette som betegnelse på det som er temaet i saken her. Siden det ikke er tale om noen avsetning, kan fylkestinget heller ikke anses å ha vedtatt at beløpet skal settes av med virkning for senere fylkesting. Så lenge etablerte rettskrav blir respektert, har fremtidige fylkesting fri adgang til å endre, oppheve eller fravike det de tidligere har bestemt, jf. Eckhoff og Smith, forvaltningsrett 11. utgave side 196–197. Noe rettskrav er det utvilsomt ikke tale om på dette stadiet, hvor Bergen 2017 AS ikke eksisterte. Fremtidige fylkesting sto dermed fritt til å la være å respektere det som var kommet til uttrykk om usikkerhetsavsetning i vedtaket fra 2013.

Uten at det har avgjørende betydning, vil lagmannsretten tilføye at fylkestinget heller ikke fremstår å ha *ment* å binde fremtidige fylkesting. Riktignok er det omtalt i punkt 2 at mesterskapet forutsettes finansiert gjennom «eit spleiselag mellom idrett, næringsliv og offentlige styremakter», men dette kan ikke gi anses å gi uttrykk for annet enn en vilje for fylkeskommunen til å bidra til å finansiere VM. Dessuten er det i punkt 4 omtalt at den «tilrådde» usikkerhetsavsetningen ikke finansieres nå, hvilket igjen peker mot en finansieringsvilje, og intet mer. Den forutgående kvalitetssikringen av budsjettet fra Det Norske Veritas (DNV), som er omtalt i «Kvalitetssikring av kostnadsbudsjett for Sykkel-VM i Bergen 2017» av 17. april 2013, kan heller ikke tas til inntekt for at fylkestinget mente å binde opp en usikkerhetsavsetning i 2013. På det tidspunktet DNV kvalitetssikret kostnadsbudsjettet i april 2013 var den nærmere gjennomføringen av mesterskapet høyst uklar, og Norge var ikke engang tildelt VM. Det var kun tale om kvalitetssikring av et estimat for kostnader utarbeidet av Norges Cycleforbund (NCF) i samarbeid med Bergen kommune og andre bidragsytere. Fylkeskommunen var på det stadiet ikke involvert.

Fylkestingets vedtak av 2013 kan, når det gjelder usikkerhetsavsetning, ikke forstås som noe annet enn at det foreligger en politisk vilje til å bidra med usikkerhetsavsetningen, slik den er estimert i rapporten fra DNV.

Formuleringen i søknaden til statlig støtte, som er referert ovenfor, er heller ikke egnet til å endre dette. Et slikt etterfølgende utsagn kan ikke medføre at fylkeskommunen har forhåndsbundet sin bevilgningsmyndighet.

Usikkerhetsavsetningen var dermed verken besluttet eller bevilget i 2013.

Etter at arrangørselskapet Bergen 2017 AS ble registrert i foretaksregisteret 11. mai 2015, inngikk fylkeskommunen og selskapet en avtale 4. august 2015. Avtalen regulerte partenes rettigheter og forpliktelser i forbindelse med gjennomføringen av VM, inkludert forberedelser og etterarbeid. I punkt 7 fjerde avsnitt fremgår det at «HFK sin andel av usikkerhetsavsetningen er også angitt i HFKs vedtak av 11. juni 2013 [...], og utgjør NOK 5 200 000. Denne er ikke finansiert nå, og det forutsettes sak til fylkestinget for behandling før denne kan løses ut».

Som ordlyden tilsier var heller ikke de 5,2 millioner kronene nå finansiert. Spørsmålet er om avtalen likevel innebar at Bergen 2017 fikk et rettskrav på midlene, bare betinget av at underskudd ville oppstå. Boets anførsel er at så lenge underskudd oppsto – og det gjorde det – ble fylkestinget bundet til å vedta slik utbetaling. Lagmannsretten er ikke enig i det.

Som det fremgår ovenfor, kan en medkontrahent etter omstendighetene påberope å ha et rettskrav overfor fylkeskommunen med grunnlag i vedtak fattet av et tidligere fylkesting. Fylkestingsvalget i den aktuelle perioden var 4. september 2015, slik at det fylkestinget som behandlet saken i 2018 formelt sett var et nytt fylkesting. Rettslig og teoretisk sett var det mulig for fylkeskommunen i 2015 å forhåndsbinde senere fylkesting til å utbetale usikkerhetsavsetningen, så fremt tredjeperson – i dette tilfellet Bergen 2017 – var gitt et rettskrav på midlene, jf. henvisningen til Eckhoff og Smith ovenfor. Forutsetningen for at Bergen 2017 i en slik situasjon kan påberope å ha et rettskrav overfor fylkeskommunen er imidlertid at det ikke foreligger kompetansemangler og at fylkeskommunens disposisjon faktisk må tolkes slik at den har ment å forplikte seg.

Lagmannsretten er av den oppfatning at både kompetansebegrensninger og avtalens innhold tilsier at fylkeskommunen ikke har forpliktet seg til å utbetale usikkerhetsavsetning i den grad det oppsto et underskudd. Etter lagmannsrettens syn er det ingen holdepunkter for at fylkeskommunen ubetinget har ment å forplikte seg til å utbetale 5,2 millioner kroner, og at forpliktelsen ble utløst utelukkende ved at Bergen 2017 gikk med underskudd.

Lagmannsretten har forstått at avtalen er undertegnet av fylkesrådmannen på vegne av fylkeskommunen. Fylkesrådmannen har ikke kompetanse til å forplikte fylkeskommunen utad uten etter delegasjon i saker som ikke er av prinsipiell betydning, jf. kommuneloven 1992 § 9 nr. 3 og § 23 nr. 4. Det er ikke reist spørsmål i denne saken om fylkesrådmannen hadde kompetanse til å inngå avtalen i 2015, og lagmannsretten legger det til grunn. Men noen kompetanse til å binde fremtidig bevilgningsmyndighet kan lagmannsretten ikke se at han hadde. Slik kompetanse kunne fylkesrådmannen heller ikke være delegert av fylkesordføreren, som ikke selv har slik kompetanse etter loven. For at fylkeskommunen skal bli bundet, må fylkesordføreren ha fullmakt fra fylkestinget eller den det har delegert kompetanse til, jf. Eckhoff og Smith side 193. Det var ikke noe mellomliggende bevilgningsvedtak fra fylkestinget hva gjaldt usikkerhetsavsetningen. Det var derfor vedtaket av 11. juni 2013 som satte rammene for fylkesordføreren og fylkesrådmannens adgang til å inngå avtale om usikkerhetsavsetningen i 2015. Skulle avtalen på dette punktet gå lengre enn vedtaket tilsier, kan dette ikke påberopes av tredjeperson i god tro. Det vil normalt ikke foreligge en forpliktende legitimasjon ved kommunal og fylkeskommunal representasjon, jf. Rt-1933-385, Rt-1992-1642 og HR-2016-476-A avsnitt 71–74. For at godtroende tredjeperson skal kunne påberope seg legitimasjon som grunnlag for at fylkeskommunen er forpliktet, må fylkestinget ha utstyrt den som inngår avtalen med «legitimerende omstendigheter», jf. sistnevnte dom. Det er ikke tilfellet her. Tvert om taler fylkestingets vedtak fra 2013 klart i retning av at fylkeskommunen ikke har ment å forplikte seg til en usikkerhetsavsetning, som uten videre skulle føre til en utbetaling til Bergen 2017, jf. ovenfor.

Ovennevnte kompetansebegrensning er i seg selv tilstrekkelig til at avtalen ikke kan binde fylkeskommunen til å betale en usikkerhetsavsetning bare betinget av at underskudd oppsto. Uten at det er nødvendig for resultatet vil lagmannsretten likevel vurdere om avtalen av 2015 gir uttrykk for et rettskrav.

Avtalens ordlyd – som må være utgangspunktet for forståelsen av den – samsvarer på de aktuelle punkter langt på vei med ordlyden i fylkestingets vedtak fra 2013. I avtalen er det gjentatt at usikkerhetsavsetningen ikke er finansiert nå. Avtalen er likevel enda mer eksplisitt forbeholden hva gjelder usikkerhetsavsetningen enn det vedtaket fra 2013 er, ved at det fremgår uttrykkelig at «det forutsettes sak til fylkestinget før denne kan løses ut». Denne formuleringen gir etter lagmannsrettens syn et sterkt holdepunkt for og varsel om at Bergen 2017 ikke kunne ha forventninger om å ha rettskrav på usikkerhetsavsetningen dersom underskudd oppsto. Lagmannsretten er av den oppfatning at ordene «HFK sin andel av» eller «løses ut» ikke i seg selv etablerer eller klart forutsetter et rettskrav på usikkerhetsavsetningen hos Bergen 2017. Lagmannsretten bemerker at det i avtalen punkt 7 siste setning uttrykkelig fremgår at «Et eventuelt underskudd er Bergen 2017 sitt ansvar». Enn videre er det av betydning at det uttrykkelig vises til vedtaket av 11. juni 2013. Om forståelsen av dette vedtaket vises det til fremstillingen ovenfor. Noen vesentlig andre forventninger kan ikke anses skapt hos Bergen 2017 i og med avtalen av 2015.

Boet har vist til etterfølgende omstendigheter til støtte for at fylkeskommunen har forpliktet seg til å utbetale usikkerhetsavsetningen i tilfelle underskudd. I e-post fra fylkesrådmann Rune Haugsdal 6. september 2017 til Jeremy Conrad-Pickles i det internasjonale sykkelforbundet fremgår det at «[t]he County Council presume that the granted uncertainty desposition of NOK 15,6 million will be left untouched until the terms in the political decision/policy paper are met (i.e. Sykkel-VM 2017 has fulfilled it's obligations). Hordaland County Council's share of the uncertainty deposit is NOK 5,2 million". Lagmannsretten er enig i at dette kan trekke i retning av at det var tale om en forpliktelse til å utbetale beløpet. Denne uttalelsen kan ikke vurderes isolert, men må sees i sammenheng med de øvrige bevis i saken. De øvrige bevisene underbygger med styrke at fylkeskommunen ikke hadde bundet seg til å utbetale usikkerhetsavsetningen. Haugsdals e-post til Conrad-Pickles kan derfor ikke tillegges avgjørende vekt. Det kan heller ikke fylkesvaraordfører Kårbøs uttalelse i pressekonferanse 28. september 2017 om at «[f]ylket gikk jo inn med en usikkerhetsgaranti som byrådsleder sier på 5,2 [...]» eller hans uttalelse i interpellasjon i fylkestinget 4. oktober 2017 om at «det vi har bundet oss til, som fylkeskommune, det er en underskuddsdekning på inntil 5,2 millioner kroner».

Lagmannsretten er enig med tingretten i at uttalelsene fremsettes i en politisk kontekst. Den etterfølgende behandlingen i fylkestinget fra 2018, som lagmannsretten straks kommer tilbake til, illustrerer at fylkespolitikerne i stor grad fremhever politiske hensyn fremfor å ta endelig stilling til hva som rettslig sett var korrekt. Spredte uttalelser fra representanter fra fylket som ikke har kompetanse til å forhåndsbinde fylkeskommunens bevilgningsmyndighet, kan ikke tale i avgjørende retning for at det foreligger et rettskrav i tilfelle underskudd skulle oppstå. Tilsvarende er det heller ikke avgjørende at en deltaker på et møte mellom fylkeskommunen og Bergen 2017, i en e-post 7. desember 2017 refererte at fylkesrådmann Haugsdal omtalte en «underskuddsgaranti» og en «underskuddsdekning som var betinget mot veidelen». Begrepet «underskuddsgaranti» ble for øvrig første gang introdusert av Bergen 2017 selv i brev til fylkesrådmann Haugsdal 13. juli 2017. Hva enten dette illustrerer en misforståelse eller et forsøk på å påvirke egen rettsstilling, er det uansett ikke avgjørende i spørsmålet om forhåndsbinding av bevilgningsmyndighet.

Det kan heller ikke være avgjørende at Bergen kommune har valgt å utbetale usikkerhetsavsetning basert på en noenlunde tilsvarende avtale med Bergen 2017 av 21. april 2015. I den forbindelse skal det nevnes at innstillingen til byrådets beslutning fremstår noe tvetydig og beslutningen om utbetaling synes først og fremst politisk motivert.

Under ankeforhandlingen viet begge sider oppmerksomhet til spørsmålet om hvorvidt det foreligger en presumsjon mot at fylkeskommunen har bundet seg, og hvorvidt det i denne konkrete saken må oppstilles et krav om at bindingen har et klart grunnlag i den avtale som

måtte være inngått, jf. Rt-2007-651 avsnitt 42. Terskelen for forhåndsbinding kan etter lagmannsrettens syn neppe være så høy i vår sak, hvor det er snakk om bevilgning av et forholdsvis beskjedent engangsbeløp. I den nevnte dommen fra Høyesterett var det tale om en forpliktelse for kommunen til å opprettholde og vedlikeholde en vei for fremtiden. De betenkeligheter for forhåndsbinding som er nevnt i dommens avsnitt 41 treffer ikke særlig godt i vår sak. Lagmannsretten finner likevel ikke at disse spørsmålene kommer på spissen her, ettersom avtalen av 2015 etter en ordlydsfortolkning og sett på bakgrunn av det forutgående vedtaket av 2013 ikke med rimelighet kan forstås slik at forvaltningen har besluttet å forhåndsbinde sin beslutnings- og bevilgningsmyndighet. Lagmannsretten drøfter derfor ikke spørsmålene om hvilken nærmere terskel som gjelder for binding.

Lagmannsretten går så over til å vurdere konkursboets prinsipale anførsel for kravet – fylkestingsvedtaket av 13. juni 2018. Boet har anført at ordlyden innebærer en erkjennelse av at det foreligger en forpliktelse for fylkeskommunen til å utbetale usikkerhetsavsetningen, og at det som omtales bare er det nærmere oppgjøret av forpliktelsen. For sammenhengens skyld gjentas de to aktuelle punktene:

1. Fylkestinget viser til fylkesrådmannen si saksutgreiing og avviser krav frå konkursbuet for Bergen 2017 AS v/advokatfirmaet Steenstrup Storange DA om utbetaling av usikkerhetsavsetjing på 5,2 mill. kr.
2. Fylkestinget godkjenner at summen på 5,2 mill. kr vert motrekna mot Bergen 2017 AS si manglande istandsetjing av fylkesvegane, slik det er avtalefesta mellom partane.

Vedtaket endte med å bli vedtatt med et flertall på 40 stemmer mot 17.

Lagmannsretten mener anførselen ikke kan føre fram.

Kravet avvises i punkt 1. Ordlyden er på dette punkt klar. Et rettskrav på boets hånd med grunnlag i vedtaket, måtte eventuelt være basert på en *forutsetning* i punkt 2 om at fylkeskommunen har erkjent et krav. Lagmannsretten er av den oppfatning at det blir anstrengt å innfortolke en erkjennelse av kravet ut fra en eventuell forutsetning i punkt 2, all den tid punkt 1 uttrykkelig avviser kravet. Det har formodningen mot seg at fylkestinget ville ha valgt den ordlyden som ble benyttet – «avviser» – dersom det hadde ment å erkjenne en forpliktelse. Hadde fylkestinget utelukkende skulle tilkjennegi sitt syn på spørsmålet om motregning, ville punkt 1 vært overflødig.

Riktignok kan det rent rettslig hevdes å gi lite mening å godkjenne motregning i punkt 2, dersom fylkeskommunen mener at boet i det hele tatt ikke har noe krav. Fylkeskommunen kunne i en slik situasjon både nekte utbetaling av de 5,2 millioner kronene og samtidig kreve full dividende tilsvarende den forpliktelsen Bergen 2017 hadde knyttet til å reetablere veier. Som en politisk – og mer skånsom løsning – kunne fylkeskommunen

likevel velge å motregne, løsrevet fra spørsmålet om boet har et krav mot fylkeskommunen, fremfor å både nekte utbetaling av de 5,2 millioner kronene og samtidig kreve full dividende. Ut fra ordlyden er dette den mest nærliggende forståelsen, hvilket også kan forklare hvorfor det ble votert over de to punktene i vedtaket under ett.

Lagmannsretten mener dessuten at ordlyden må ses i en større kontekst, hvor både saksfremstillingen og sakshistorikken får betydning.

Fylkesrådmannens innstilling av 16. mai 2018 – som er offentlig tilgjengelig – taler for at vedtaket ikke kan forstås som at usikkerhetsavsetningen vedtas. Her uttales følgende i tilknytning til et notat fra advokatfirmaet Kluge:

Notatet tek opp ulike sider ved usikkerhetsavsetjinga på 5,2 mill. kr i fylkestinget sitt vedtak i sak 30/13. Ein ser på føresetnader og vilkår som må vere til stades for at konkursbuet sitt krav skal nå fram og kva rett fylkeskommunen har til å motrekne utgifter for istandsetjing av vegnettet, som korkje Bergen 2017 eller konkursbuet har utført, i samsvar med inngått avtale.

Advokatfirmaet Kluge konkluderer med at fylkeskommunen ikkje har inngått garanti utan vilkår overfor Bergen 2017. Fylkestinget sitt vedtak i sak 30/13 er klart på at usikkerhetsavsetjinga på 5,2 mill. kr skal vurderast særskilt, dersom det vert sett fram krav om det.

Under punktet om fylkesrådmannens tilrådning fremgår følgende:

Fylkesrådmannen meiner det er urimeleg at Bergen 2017 AS skal få utbetalt denne summen, samstundes som avtalen om å setje fylkesvegane attende i same stand som før VM, ikkje er gjennomført. I avtalen mellom Bergen 2017 AS og Hordaland fylkeskommune, var fristen sett til 10. desember 2017 for når vegnettet skulle vere sett i stand.

Etter fylkesrådmannen sitt syn, viser notatet frå advokatfirmaet Kluge at vilkåra for at fylkeskommunen kan motrekne usikkerhetsavsetjinga mot den manglande oppfyllinga av avtalen om istandsetjing av fylkesvegane er til stades. For fylkesvegane er dette rekna til 8,5 mill. kr, så sjølv med motrekning av usikkerhetsavsetjinga på 5,2 mill. kr er det ikkje full dekning. Fylkesrådmannen vil koma attende til korleis dette skal finansierast.

Ut frå konklusjonane i den juridiske vurderinga, foreslår fylkesrådmannen at fylkestinget avviser kravet frå konkursbuet for Bergen 2017 om utbetaling av usikkerhetsavsetjinga på 5,2 mill. kr. Fylkesrådmannen rår til at fylkestinget godkjenner å motrekne usikkerhetsavsetjinga på 5,2 mill. kr mot kostnadene med å setje fylkesvegane i stand, som Bergen 2017 AS ikkje har gjennomført slik det er avtalt.

Som det fremgår, adresseres ikke spørsmålet om en utbetalingsplikt eksplisitt, og fylkesrådmannens oppmerksomhet er først og fremst rettet mot motregning.

Fylkesrådmann Haugsdal forklarte under ankeforhandlingen at punkt 2 i innstillingen var ment som et alternativ fra fylkesadministrasjonens side dersom fylkestinget skulle være uenig i punkt 1 og godkjenne et krav. Lagmannsretten bemerker at det ikke fremgår av innstillingen at det er tale om alternativer. Samtidig er det ut fra fylkesrådmannens innstilling – som er offentlig – på det rene at både eksistensen av et krav og spørsmålet om motregning var temaer i forkant av fylkestingsbehandlingen. Det er ikke holdepunkter i innstillingen for at administrasjonen mente at boet hadde et krav på usikkerhetsavsetningen. Lagmannsretten mener dette må gjelde uavhengig av et eventuelt motregningsspørsmål.

Når det gjelder debatten i fylkestinget, ble det under ankeforhandlingen spilt av og lest opp enkelte av innleggene. Enkelte av representantene berørte hvorvidt boet i det hele tatt hadde et krav på usikkerhetsavsetning, andre omtalte det som en «garanti», mens de fleste først og fremst fremstår å ha vært opptatt av spørsmålet om motregning. Flere av representantene ga på ulikt vis uttrykk for at de hadde vansker med å ta standpunkt til de rettslige spørsmålene, og at en i en slik situasjon måtte falle ned på et politisk eller moralsk skjønn. Enkeltutsagn fra fylkestingsrepresentantene under fylkestingsbehandlingen kan ikke tas til inntekt for at fylkestinget *som organ* mente at boet hadde krav på usikkerhetsavsetningen.

Lagmannsretten mener også det er relevant å ta i betraktning at boet selv hadde frembragt eller påvirket debatten i fylkestinget om motregning ved å henvende seg direkte til fylkestingsrepresentantene. Det vises til e-post fra bostyrer advokat Laastad til de enkelte fylkestingsrepresentantene av 11. juni 2018, hvor det blant annet argumenteres for hvorfor bostyrer ikke «har anledning til å godta at HFK gjør opp den avtalte forpliktelsen gjennom en motregning». På dette tidspunktet var det 25. april 2018 inngitt søksmålsvarsel, hvor vedtaket av 2018 naturligvis ikke var tema som selvstendig forpliktelse – det var jo ikke fattet på det tidspunktet – men utelukkende vedtaket fra 2013 og avtalen fra 2015. Det blir da noe underlig om enkeltuttalelser som har falt i en politisk debatt skulle danne grunnlag for at boet har et krav på usikkerhetsavsetning.

Heller ikke etterfølgende omstendigheter, som boet har vist til, er egnet til å stille spørsmålet om det forelå eller ble skapt en forpliktelse i og med fylkestingsbehandling i et annet lys. Representanten Anderslands innlegg i Bergensavisen 10. juli 2018 hvor han omtaler en «tidligere avtalt usikkerhetsgaranti» står i kontrast til hans innlegg i fylkestinget hvor han uttalte at «jeg er helt enig i at dette ikke er en ubetinget garanti. Det vil altså si at, det er helt riktig å si at fylkestinget nå må behandle saken og at en selvstendig vurdering av dette». Heller ikke e-posten fra kst. fylkesrådmann Svendsen til bostyrer Laastad 23. august 2018, hvor det vises til at «[f]ylkesrådmannen forholder seg [...] til vedtaket fylkestinget gjorde i juni om ikke å betale ut noen usikkerhetsavsetning», er egnet til å tilsi at fylkestinget godtok kravet, men at det bare var oppgjørsformen som ble vedtatt.

Enn videre må fylkestingsbehandlingen ses på bakgrunn av avtalen fra 2015 sammenholdt med vedtaket av 2013, som lagmannsretten ikke mener innebar eller kunne oppfattes som en tilkjenning av at Bergen 2017 kunne ha noe krav på usikkerhetsavsetning bare betinget av at underskudd var oppstått.

Ettersom lagmannsretten finner at fylkeskommunens handlinger og adferd ikke kan danne grunnlag for et rettskrav fra boets side, er det ikke nødvendig for lagmannsretten å vurdere fylkeskommunens øvrige innsigelser mot kravet, herunder hvorvidt det foreligger motregningsadgang for fylkeskommunen.

Etter dette forkastes anken.

Når det gjelder spørsmålet om tilkjenning av sakskostnader, har fylkeskommunen som utgangspunkt krav på å få dekket sine sakskostnader fra boet både for tingretten og lagmannsretten, jf. tvisteloven § 20-2 første og annet ledd, jf. § 20-9. Ettersom tingretten fant at det forelå betydelig tvil, ble det der ikke tilkjent sakskostnader. Lagmannsretten har ikke vært i tvil om resultatet, og kan heller ikke se andre tungtveiende grunner til at boet ikke skal dekke fylkeskommunens sakskostnader, jf. § 20-2 tredje ledd. Dermed skal boet dekke fylkeskommunens sakskostnader for begge instanser.

Lagmannsretten har ikke innvendinger mot fylkeskommunens krav, som for lagmannsretten er på 283 125 kroner og for tingretten 287 720 kroner. Heller ikke boet har reist innvendinger mot beløpens størrelse, som dermed tilkjennes fylkeskommunen.

Dommen er enstemmig.

DOMSSLUTNING

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for tingretten betaler Bergen 2017 AS, dets konkursbo, 287 720 – tohundreogåttisjutusensjuhundreogtjue – kroner til Vestland fylkeskommune innen to uker etter at dommen er forkynt.
3. I sakskostnader for lagmannsretten betaler Bergen 2017 AS, dets konkursbo, 283 125 – tohundreogåttitretusenetthundreogtjuefem – kroner til Vestland fylkeskommune innen to uker etter at dommen er forkynt.

Jan Eivind Norheim

Mats Wilhelm Ruland

Bjørn Engstrøm

Jeg bekrefter at rettens øvrige medlemmer har godkjent avgjørelsens innhold, jf. midlertidig lov 26. mai 2020 nr. 47 § 8 andre ledd.

Jan Eivind Norheim

Dokument i samsvar med undertegnet original:
Margit Rysst Heilmann (signert elektronisk)